

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoju mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čeršiwu. ě da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěł pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedźelske čopjeno. •

Budyšin

3. hawrleje 1927

Bauken

Čišto a nakład Smolerjez knižicizisce a knižarnje sap. družst. i wobm. ruk. w Budyšinje.
Wulhadža kóždu kóbotu a placzi bčrtlěnje 78 šlotych pjenježłom.

Njedzela Judita.

Micha 6, 3.

Čšto hny tebi činił, mój ludo? a i čim hny čje wob-
čježował? to praj mi.

Judita rěka džěłnišča njedzela, to je, hudy mje,
Božo. Přiched hwoj hudy w našim prophēciziskim hłowje Bóh
hwoj lud woła. W šchucžny přjedny rěka: tón Knjes čže hwoj
lud hwaricž a Israela kłostacž. A i kaskim prawom wón to
čini, nam šchucžla po našim hłowje praji: Ja hny tebie
i Čgyptowskeje wumjedł a i robotneje kžeje wumohł.

Smny my lěpschi hacž tamón lud? Njeje Bóh na nami
wjele wjazny činił a njeplacžimy jemu ja to i njedžakom,
liwkojczu a špječowanjom? Nima wón přichizny došč, wo-
kěbje w hwojatym póstnym čažku, tež na naš škoržicž: Čšto
hny tebi činił mój ludo? a i čim hny čje wobčježował?
to praj mi.

Bóh na naš škorži.

a čže nam i tym prajicž, ššto je wón nam činił a ššto hny
my jemu ja to činili.

I.

„Čšto hny tebi činił, mój ludo?“ Bjes naškeje sa-
klužby je tón Knjes tež k našemu ludu hwojich póhłow je
předowanjom ewangeliya póhłow. Bože domy w přjedny pó-
hanskim krajem našachu, w kotrychž Boža čžescž hndlesche. Wot-
tarje šo postajichu, i kotrychž wyruch modlitwow k trónej ži-
weho Boha horje šupašche. Krucže wšah naš lud na hwo-
jej starej wěje wihásche, škončnje pak tola wušnacž nawu-
ny: „Tón Knjes je Bóh, tón Knjes je Bóh“. A jako bu

hwojto ewangeliya i čžłowšimi wustawkami štoro šacžmjene,
Bóh našchemu ludu dny noweho naroda špožči. Krajiny,
w kotrychž hndlimy, buch kulebka reformazije. Čžište Bože
hłowu a čžišty sakrament buschtej našchemu ludu. šažo datej.
My móžemy kthoble prajicž: Wot přěnik lěštokow žyrkwe
šem njeje šo Jesuž Khristuž ženje w hwojim wěrnym hncžu
tak do wšchitkich woršchtow luda přschedobnł, tak w reformaziji
do našeho luda. W małym katechismje je wón hacž do po-
hľadnich hětow hlužobnych dele šupil, a tež džěčzi je i nim
šažo na hwoju wutrobu wšah. Š bibliju je wón prawy šažožł
do domow položil a w domjazej tasli wšchnoščam a podda-
nam, šarschim a džěčžom, knježim a wotrocžkam wěšty a runy
pucžowarški klij do ruky dał. Ša štrowe twarjenje doma na
wěčžnym šažožku njeje žana žyrkej wjazny čžinila, hacž ewan-
geliska. Kajki poklad je nam Bóh i ewangelijom dał, je šo
prawje w žaloknych čžadžach hubjenštwu šhonilo, kotrež hu
pšches šamu našchu a žusu winu naš lud domachpntake. Tši-
žyczi lěł dolho bu naš wóžny kraj wot njepšchecželow a
pšchecželow šapucženny a ponižowany. Kač je pšchischł, šo
naš lud w tajkich čžadžach njeje šadwělował? Wón mějesche
hwojeho Šbóžnika a w nim trošht a nadžiju. Kraj běšche kaž
puščina, ale tež w puščinje kčžesjesche Šaronška lilija. Še
hwojimi ewangeliskimi kthěrlušchemi, tak derje je šarymi i čža-
ža reformazije, kaž i nowymi, kotrež jemu Pawoł Gerhardť
podawašche, je šebi tehdy naš lud trošht do wutroby špě-
wał. A hdyž je Bóh w našich dnjach je hwojtovej wóžnu
naš lud hłuboko ponižil a do wotrocžkowštwu podał, tež we
tym mamy Božu pntazu hnadu pošnacž. Wón čžaka, hacž
budže šo naš lud w pokucze přsched nim pokorjowacž; potom

chże wón jemu sažo t prijedawšchej nahladnošči a možn pom-
hacž. —

„Ale njesapominim hebie hamych. Šhto móže wšchitke
dobrotu Bože wupowjedacz, kotrež je wón kóždemu mjes na-
mi wot naroda hem wopofasat? Esłónzu kwojeje miłosće
je nam kwěćicž dał, w cžach nusa naš schitował, naše
modlitwy nam i hnady wukłyščał. Ale wšchitko to je tola
hnadne pornio njewurjeknjenej hnady, kotruž nam pókny
cžah pšched woczi kaja a kotraž ho lěpje a tróšcho wuprajicž
njehodži hacž se snatym słowom: Tať je Bóh kwět lubował,
so je kwojeho jenicžkeho narodženeho hyna dał, so bychu
wšchitzy, kiž do njeho wěria, šhubjeni njebyli, ale wěćne ži-
wjenje měli.“

Žiwjenje je cžlowjelej najdrožšhe lublo. Wšchitko wón
na to waži, so by jo hebi šderžał. Rať wón tšhepieje, hdyž
dyrbi žiwjenje šhubicž a hdy by to tež jenož tšhude a šhubjene
žiwjenje bylo. A tola wy staršhi, kotřiž Bómaj Bóh do ruki
wosmjecže, hišće něšto je, šhtož je wam lubše, lubše
hacž hamo wasche žiwjenje, hdyž wy prawi staršhi scže, to hu
wasche dječzi. Haj, nanowa a macžerna lubošć je hylna, tať
hylna, so móža tež kwoje žiwjenje podacz sa dječzo. Sa kajtu
placžisku dyrbiat drje nan, dyrbiata macž kwoje dječzo precž
dacž? A hdy by to tšhudy dječaczet był a mět žytn cžrjódnu
dječzi, wón žane njemóže parowacz a žane njecha šhubicž.

Šhtož žadny cžlowjeť njemóže, to je Bóh samóhł a cži-
niť: wón je kwojeho hyna do tuteho tšhudeho, hrěšneho, nje-
pšhecželškeho kwěta póhlať. A na kwěće — hdy je jeho po-
dať? Niz na kralowski trón — posběhni žwojei woczi a šla-
duj na tšhižowaneho na Golgatha. Na tšhiž je jeho podať,
do najbolsnišheje a najhrubnišheje kmjercže, do tšhynoscže
a žalosče pšhes mēru. Nēt rošnimy, cžohodla tón Knjes
škorži: „Mi chže ho picž!“ Cžohodla wón wola: „Mój Božo,
mój Božo, cžohodla hy mje wopušczit?“

Tola nē! to my i tym tola hišće njerušumimy. To
bēšhe druha tšhynoscž, hacž ta, kotruž tšhižowanie nacžini, to
bēšhe tšhynoscž, kotruž my njesapšchimnjemy, tšhynoscž hele:
Boži hyh ho wot Boha wopušczenny sacžawa. Wulke, cžem-
ne potajnstwo. Jesajaš nam jo wotkrywa: Sawěšče, wón
njehešhe našhe tšhoroscže, ta šchtrafa leži na nim, so bychmy
my mēr měli.

Slaj, to je twój Bóh tebi cžiniť!

II.

A šhto hmy my našchemu Bohu sa to cžinili? Šhto hmy
tebi cžiniť, mój ludo? a i cžim hmy cže wobczěžowať? to praj
mi. —

Hdyž Bóh tať na hwoj lud škorži, my i teho pšnajemy,
so je ho lud pšhecžimo Bohu tať stajit, jako by Bóh jemu šte
cžiniť, jako by Bóh jeho njepšhecžel był. S cžim hmy tebie
šraniť, so hy tať hmy, tať liwki, mi tať njepšhecželšy smy-
šlenny? Israelski lud bēšhe pšhecžimo Bohu njedžakomny,
jeho dobroty šazpiwasche a tať cžinjēsche, jako by Bóh jeho
njepšhecžel był. Woprawdže sa Boha pšchicžiny došč škoržicž.

Hdyž hy ty nēkomu w nusu pomhať a jemu hwěrnny pšhe-
czel był, a wón posdžišcho tať cžini, jako by cže njēsnať, to we
wutrobje žerje. Hdyž staj nan a macž kwojeho hyna i wjele
šaroscžu a nusu woczahnyłoj, a hyh ho posdžišcho wo kwojeju
štareju staršheju njestara, jimať hnano tradacz dawa abo
je pšhecžimo nimaj hrošny, potom drje wonaj tež škoržitaj:
„Šhto hmoj tebi cžiniłoj, hyno, a i cžim hmoj cže šraniłoj?
To namaj praj! Ale jow je wjazny hacž klužba pšhecželstwa,
wjazy hacž staršhišta lubošć, jow tón Bóh škorži, kotryž hwo-

jeho jenicžkeho hyna njeje pšhepuszczit, tšhudeho hrěšneho
kwěta dla.

My hmy po mjenje tšhesčžijanski lud, ale tať maťo je wo
tym pytnyčž. Bóh nam hwoju hnadu darmo posčicžuje a
cžlowjełoj, kiž pšhed Bohom ničžo nješku, ho jemu do wo-
blicžja hmeja a jeho hanja. Jeho słowo ho šazpiwa, žyrtwe
ho prošnja, tež w herbstich wozadach ho štanje, so ho dječzi
njelcžēja a mandželšy wěrowanje w žyrtwi šazpija.

Žich wjele, hlyšhu ja prajicž, pať tola hišće wěri. Džat
budž Bohu sa to. Ale wobhladať hebi jich, kotřiž praja, so
hišće wěria. Žich wjele je žiwy w hrěchach a hanibje, kať
póhanjo! Se kwojim žytn žiwjenjom woni Boha hanja a
jeho šasnje pšhestupuja.

„Ale my porjadne, šprawne žiwjenje wjedžemy, my nje-
šradnjemy, njelónžujemy, mandželstwo njelamamy, tať hly-
šhu druhich prajicž. Praj, hdyž je tebi nēšto žiwjenje wu-
móhł, je to džata došč, hdyž ty jeho nješraniš, njerušne-
wasč? Wón dalšo njebyli, ty pať tať porēdko abo ženje te
njemu njedželš. Abo hdyž jeho trjedhiš, i nim njerēcžiš.
Ssy ty džakomny?“

Šnanno wy Boha se šjawnymi hrěchami nješranicže —
šhanje, šakrowanje, wotšwjecenje njedžele wať njewobškor-
žuje — ale wy ho šzyla wo Boha njestaraczje. Boži dom wam
šbaleny njeje, ale wy žaneje tšwile a žaneho wješela nima-
cže, jón wopytacz. Je to wasč džat? Wy i Bohom w mo-
dlitwe njerēcžicže. Je to wasč džat? Póhan, prawny žid,
muhamedanať ho modli, hdyžkuliz je a tšhesčžijenjo niz!
Šhto hmy tebi cžiniť, mój ludo, so hy pšhecžimo mi tať
liwki?

A wy, kiž ho hwěru i žyrtwi a i Božemu blidu dječicže,
nima tón Knjes tež na wať škoržicž? Hdy je džakomnošč a
lubošć pšhecžimo temu, kiž je ho sa nať kmjercž krawiť?
Rať liwzy hmy w modlenju, tať maťo wješela mamy na Bo-
žim słowie, tať maťo hwěrnny hmy we wojowanju pšhecžimo
hrěhej! —

Wy njewěrzazy, chžecže wy w njewěrije wostacz? Dyrbi
Ahrystuškowa frej sa wať podarmo pšhelata hncž? Wrocžče
ho, prošče wo šmilenje; hišće je rum tudny — so by wať
teho Knjesa słowo njetrjedhił: „Wy scže njechali!“

A wy šjawni hrěšnižy, kiž mēnicže, so móžecže Ahrystu-
ška a šatana hromadže mēcz, wjedžazy, so žadny njepóczžimny
abo nahrabny na Božim a Ahrystuškowym kraleštwje džela
nima.

A wy liwzy tšhesčžijenjo, wotšupczje wot lēnjoscže hwo-
jeje wutrobny — hdyž pať niz, wšmicže i wutrobje, sa podar-
mo pižane njeje: „Cžincže, so byšče šbožni byli i bojošču
a se rženjom.“

W Schwizy, wyšoko w horach pšhi wustim pucžu, kiž te
lěwizy pšhi škalnej scženje, i prawizy pšhi hłubinje wjedže,
šteji tšhiž i bēšeho marmora a na nim w šlotnyh pižmich
šłowa: „unica špeš“, to je „jenicžka nadžija“. Džimny wo-
bras: šriedža w džiwich horach tutón tšhiž! Pšhi pucžu, po
kotrymž pucžowarjo w štajnym kmjertnym štrasche cžahnu,
tutón tšhiž!

Re tšhižej nať pštny cžah wola, te tšhižej tehorunja
šwonka a šnutsowna nusa našheho luda, našich domow a
wutrobow. Duž posběhmy woczi te tšhižej na Golgatha, we
wutrobje proštwu:

Njedch twojej martry šnamjo je
Tu štajnje pšhed mje štajene,
Rať hy ty pšhelať hwoju frej
Mi tšhudej waczžy i dohnyłej.

Póstinny czaß.

Hłóß: Ja wißam twjerdže na Ahrnščyże atb.

Ach hladaj, moja wutroba,
Na tamne hwyate męsta
Gethsemane a Golgatha,
Hdžež widžiš Jesom Ahrnsta,
Kiž nětk po Wótza radže dže
Sa naške hrěchi swólniwje
Do jara hórkej hmyercže.

Haj wot žo ham a swólniwje
Wón sa naß t hmyercži džeške
A njekeške jo sczerpliwje,
Hdžež křižowany bęške,
A wšitko jeno teho dla,
So by wón kóždob' hrěšniča
Wot jatamanstwa wumohł.

Duž chcem wšak tón póstinny czaß
Tež prawje hwyercžicž jemu,
Kiž do hmyercže je ščoß sa naß,
Sso wotrzež wšitkom' skemu:
Haj tutón czaß je woprawdži
Najwažnišči, najhwyercžišči
We jenym žyłym lěcže.

Duž, Božo, baj wšak dopósnacž,
So hrośnosč je pšed tobu,
Ščož póknizy dže picž a hracž
A wjele reiwacž žobu:
To wšak je t czaßow póhanstwa
Sso t hanibje toh' kšescžianstwa
Hacž dotal wobkhowało.

Haj, młodny ludo, męniš ty,
So póstinny czaß je t temu
A wohebe te póstinny,
So by ty kłuził skemu?
Ščož hišcže hwojoh' Šbóžniča
Tu jeno trochu lubo ma,
Tón nješkizuj joh' snowa.

Ně, lubowani pšeczeljo,
Tež kiž scže hižom stari
A macže hwoje wjelelo
Na kwětněj hrěšnej hari,
Ach wopomńcže, haj wopomńcže,
Kač czežyž Jesuž czerpił je
Tež sa waß w tutym czaßu.

Judifa.

Judifa je njeđžela, na kotrejž drje je swjetska žytkwin-
ste pruhowanie paczerškich džečži. Tak žu tež dženka wulke
hny džečži šhromadžene, so hny pšed hwojej wožadny hwe-
cženje wo tym wotpožožile, so žu hweru pntałe w Božim piž-
nje a pilnje wulke to, ščož dnrbi kóždn prawy kšescžian
t biblije a se hwojeje wěry wjedžecž. Njech pač naške džečži
ženje njeabudu, so je tuto pruhowanie hačle šapocžatk teho
pruhowania, do kotrehož nětk, wustupjo se šhule a t džečža-
žny lět, šašupja. Žyłe žiwjenje je pruhowanie. W žyłym
žiwjenju maš potašacž, hacž ščo mōžeš do žyła, wohebe

pač tež, hacž to mōžeš, ščož žo tomu šaleži, kotryž žo mje-
nuje po Anješu Ahrnštužu kšescžian, kšescžianka. W Bo-
žim domje wotpožožile tuto hweččenje pšedewšchem se
kłowom, wot nětk šmęješ jo wobkwečecž se kłowom a
škutkom t žyłym twojim žiwjenjom a šadzerženjom, a to nje-
dželki džen a wšedny džen a to wšudžom, hdžež ty žy, a to
šajnje a pšezo, wodnjo a w nožy, w šawnym a we potaj-
nym. To je czežke ale pač tola rjane, tražne. Tehodla cžin-
cže wy, lube paczerške džečži, dženka a w tutych dnjach pše-
dewšchem tež prošenje a doprošenje, kotrež wukhadža t wě-
rjazeje, šhutneje wutroby, so by tutón džen, so hny tute
dny, wohebe tež džen konfirmazije, wam byle trajaze žohno-
wanje na czaß žiwjenja. A wy, lube starišči, kmóšja, pše-
cželjo našich paczerškich džečži, šupcže žo šhromadnje do
runka tutych modlerjow, a klyčže jich a hamy žo t modlit-
wami, t prošwami, t dobroprošenjom sa to wažne a wulke,
ščož chžeja dšonjecž a ščož dnrbi žo jim dštač. A t tu-
tomu modlenju pšišamkńcže potom to druhe wulky wažne:
so scže žywe pšikladny tutym młodym, sa to, kač cžłowjek tu
we wěry sa Jesužom Ahrnštužom dže a we žiwjenju a wu-
mjecžu wobšteji jako kšescžian.

Hłownil a předar.

W Mwiła pšči Kilimandžaro-horach žydlil hłownil
Mdemasi. To je muž, kotryž žo pšikladnje stara sa cželne a
duchowne šbožo hwojejo luda. Wón je žo te kšescžianškej
wěry pšiwobrocžil, a ewangelijon je jeho taš šapšimnyšo,
so wón njeje jenož hweru šlaw hwojeje wožadny, ale so wón
ham njeđželu po hwojim trajitu kšodži a předuje ewangelijon.

Naške Lipščanške mišionstwo, na kotrehož mišionškim
polu žo tole šlaw, žo raduje dla tajšeho widomneho žohno-
wanja pšes Anjelowy ewangelijon. Wono žmē bóle a bóle
špšnawacž, so kšescžianstwo w Afrizy wjažy njeje jenož
wěž wukrajanow, ale so domoródní kšescžianstwo sa hwoju
wšebitu naležnosč cžinja. To je swješelaze našonjenje sa
wšedny pšeczelow Anjeloweho mišionstwa a wutrobnu a
džaknu radošč šmęja pšči tutej powěščži wšitny cži, kotřiž
po hwojich mozach pomhaja, so ewangelijon dobywa, so žo
kralestwo Ahrnštužowe twari.

Biblija w Afrizy.

Do 243 rěčow Afriki bu biblija — abo džeke biblije —
pšekložena. To je, džiwayo na to, so je to hačle jedny džel
naškeje semje, hobrška licžba. W 190 rěčach Afriki žu tež
druhe knihi wuške; w tych 53 šbptnyh potajkim jenož
biblija a bibliške knihi. Jenož w 17 rěčach nadeđžesč we
Afrizy wjažy hacž 25 wšelatih knihow, a to žu hišcže
katechismus a cžitanki žobu licžene. Wjažy hacž položa
afrikanskih rěčow ma jich mjenje hacž 5 knihow. Tute wob-
licženja potašuja, kěto je hižo mišionstwo w Afrizy wuštu-
kawało, ale pač tež, kěto džeke tam hišcže na mišionstwo
cžala.

Hišcže něšto wo Afrizy.

Žola naß njenamataju ludžo męstna, hdžež hny dželali
a bydlili a žo sežiwili. W Afrizy, w krajinach pšči akwatorje,
je hišcže ruma sa wjažy hacž 350 000 000 cžłowjekow. Že-
nož něhdže 35 000 000 tam bydlil a na 400 000 000 mōhlo
tam bydlitž.

W Afrizy je kultura wječornych krajow se šahubu była.
Žeje wobndleštvo je t njej položju dušow šhubiko. Wot
lěta 1914 žem kónzuja tam wohebe šažo šhorosče ludži.

Czorni łu tam woŕebje tohodla łuori, dofelŕ jim trebna a nuŕna ẏproba pobrachuje. Tole je teŕ nam tu n tkle pod mje-
nom „Unterern hrung“ doŕeŕ ŕrudnje ŕnata ŕŕhodowanka na-
ŕheho luda. ẏndlenja abo l pje h tn  zornuchow łu jara nje-
ŕtrowe, łu hn da wŕhelafich  horof zow. Se 100 d e zi tam
huŕto na 60 wumr je.   hanŕka w ra a pŕŕiw ra doc ini ŕe
 wojimi  zinkami pola wullich a ma nych  hornych to  woje.
Najŕtraŕŕniŕŕa  horof z je  obu ŕpanŕŕa  horof z — Schlaf-
krankheit.   karŕŕe mi ionŕtowo ma tam potaj im jara wjele
d  la. Najwa niŕŕi nadaw  ŕa nje je, wojowacz pŕhec iwo
tutym ŕahn  d enym mordarŕŕim  horof zom.

C ehodla?

Pŕhezo huŕ ziŕŕo  o ŕtawa, ŕo nowiny njeŕtut  toho,  o-
tr ŕ je  ebi  iwjenje wŕa , mjenuja: „ wobodnu  mjerc  —
Freitod — a niz wjaz  ŕ mjenom,  otrn   ebi ŕtut  ŕa  u i:
 amomordarŕtowo. C ehodla tole?

 tawa  o to, ŕo by  o dotalne po ud owanie tutoho
njeŕtut a pomaf  wu  labilo a wotŕronilo? Wono  o ta 
ŕda, a drje te  ta  je, ŕo  o to ŕ tym wotpo ladom ŕtawa, do-
talne nabo ne ŕtejniŕ e o a ŕtejniŕ e o dobrnych poc inkow
dale podrn wacz a ŕ onc nje powalic .  o lednje 12 l t je ŕa
tut n ŕamer  o hi o wjele do onja o.

Tuto mjeno „Freitod“ — l pje je, ŕo ha le  ane  erbŕŕe
  owo ŕa to njenalo ujemy — m  e to m nenje ŕbud ic , ŕo
je tuto  amow lne pŕŕimanje   lowje a do prawow  o ich
n ŕŕto wo ebite, ha   hwalobny rje owŕŕi ŕtut ; wono nie i
w   lowje ach tu my l, ŕo je to hr  , wulki, hro ny hr   a
nic o mjenje. Tohodla mam  my tuto b le a b le trjebane
mjeno woŕtajic  a w   mjenowacz ŕ mjenom,  otre   ebi ŕa-
  u i a  otre  jej   u ŕa wot dawna  em.

Ta e ŕwon owne   inki,  a  pomjenowanie ŕ druhim
mjenom nje ŕ em ni tola nic o na hubjenŕtowo naŕheho lu-
da!  ol pŕŕhenje m  eŕŕ tu jeno  pŕ in   ŕ tym, ŕo  o naŕ 
lud ŕnutŕ owne pŕ em ni, pol pŕŕi.   tu  obu pom acz je
  owom a ŕe ŕtut om je  wja n nadaw     deho jenotliwego.

 r ej a ŕtat.

N m ŕa w ŕŕŕn ŕ   je do toho ŕwolika, ŕo  o pŕ i-
wjeŕenje nownych ŕwonow hi  e e l to do ho darmo ŕtawa,
h n   u  o ŕtare ŕwonu we wulkej w jnje wotedacz d rbja e.
Tole d rbi  o pŕ i namjetach wo darmotne wjeŕenje hamti n
wob ruc ic .

W      do  r  wje je  o jich w Bremenje we
ŕa   enym l e e wjaz  ha   ŕ  r wje wuŕtupilo.   l e e
1926 wuŕtupi jich tam 503 ŕ  r wje. Do  r wje w   i  o
jich pa  736 ŕ t ch,  otŕ  b  u w b  u po lednich l t wuŕtu-
pili. To je jich 233 wjaz !   to ma ŕa ta e m  to  a  Bre-
men n ŕ to prajic . Te  hi o ta lic ba t ch 503 wuŕtupjennych
njem  e  o wulka mjenowacz, h n  pŕ irunujemy druhe m -
 a a  raje.

   a  er  e  u n   te  ewangeliz n duchowni N rn-
berga ja o taiz  wuŕtupili a  o pŕhec iwo wumjetowanjam
 atolŕŕeje ŕtronu wobroc ili, po a ujo na t n wulki njem r,
 otrn  je ŕad er enje  atolŕŕich duchownych do m  chanych man-
  elŕtwow pŕ inje  o.   tym bywa widomne, ŕo tu niz jeno
„Ewangelŕŕi ŕwja  “ wojuje ale ŕo  o tu ewangeliz n do n a
wob araja pŕhec iwo tomu, ŕo by  atolŕŕa  r ej,  o ŕ o ujo na
 woje ŕtejniŕ e o   m  chany  mand elŕtwa ,  a  a m rne
 iwjenje w  w jbach. „  to  je  o“, ta  pi  u ewangeliz n
duchowni, „wot l ta 1918  em pŕ i  mjertn ch  o ach ŕtawa-
 o, by, h n  by wŕŕit o na ŕjawne pŕ iŕ  o, ŕatraŕ aze by o.“

 o  r  winy m daw u ŕa l to 1927 wojewja
po lednje     o ŕak ŕŕeho  opjena ŕaŕŕeje  rajn eje  r wje
nowe poŕtaje ia,  otre  je ŕynoda wud  la a.  o nich wo-
ŕjewiny te  tu n ŕ to w ŕ   owaznych     ach.

 ŕ el e ŕ bliŕta a ŕ dalofa.

 ubij ŕi  r  winy  wot  e  w  i „wot  e n 
 r  winy d   “ 27. ha r eje w  ubiju a to dopo dnja a po-
po dnju ŕ wobŕ  ernym programom.

    m    izach  o   jutram  atolŕŕi m   niŕŕi ŕeminar
po wje  i,  otrn  bud e pod wjedniŕtwa  ar ym   ni a  ainu
d  la  .   nim ŕtut uja tam hi  e e t jo wu  erjo, jed n je
nich te  ŕa  er ŕŕ  zinu.   tutym ŕeminar e maju  o wo-
 ebje   i ŕameŕtnic ,  otŕ  by u h wa  — pŕ i p jedawŕŕich
wobŕtejn   ach, — do  rahi na by ŕŕi  er ŕŕi ŕeminar ŕ li.

—    wifawje   inja  o pŕ ihoty ŕa  wjed en po aw-
niŕtwa,  otrn  ma  o l   a tam  wje  ic .  oni b  m  we
 ip tu, l   a pŕ i   em  do ju neho r   a naŕheho  raja.
Naŕ  wjedni , ŕara  Adolf M ller, je ŕe  wojimi po awna i
hi o w  wifawŕŕich  o ich   u bach naŕ   wjed en a wuŕtup
pŕ iŕ ewil.

 ab ud enje.    ruŕŕej a druh e  wje  ach u njed elu
13. m   a „d     arowaz eho luda.“  i ed    towo towarŕ wa-
t ch,  otŕ  maja hubje ŕa reje a  on ert , je ŕtaw  tuteho to-
warŕ wa po   o, ŕo by u tut n d     arowanja ŕ tym  obu
 wje  ili, ŕo  o rejowanie wje  or wot 7 ha     8 hod . na
po  hod iny pŕ etor nje. Ta  je to te  l to p jed  hi o by o.
— To potaj im do  a a, wopominacz naŕ ich pad jennych!  
r nje wje  or 7 ha     8 hod .! Tute po  hod iny  o derje
wu ic  hod i ŕa wje  er — a to wot t ch,  i  ju  upuja  a 
wot t ch,  i  ju pŕ edawaju!  otom je   le w   e l pje,
ta  ile d    wopominaja niz  obu  wje  ic , abo  wje-
  ic  je tu pŕ ewjele prajene, niz „ obuc inic !“

—    ran wŕŕej ma proteŕtantismuŕ 1038  a ŕ twa .
  tut ch ma luth ŕŕa  r ej 262, a to 196 w  ŕŕa - oth-
ringŕŕej, reform rowana  r ej wŕ o hromad e 694, a to
40 w  ŕŕa - othringŕŕej,  aptiŕ ojo maja 29, Methodiŕ ojo
23 a druhe njewotwi ne proteŕtantiŕŕe  r  wne ŕjednoc   -
 twa 31.   tut ch ŕtut uje tam 1097 proteŕtantiŕŕich  arar ow;
1000 ŕ nich ŕa awaja  ar ,   i dru n  u jeno  w po lanŕŕim
ŕa o   twa  ŕ  arar om, h wa   u duchowni pŕ i wuŕtawach
abo po   orojo abo h wa  w n  a  im d  le. — Jed n ŕ tu-
t ch je, wopominajo 100l tne  mjertniny   awneho hud  -
ni a Beethovena, wumjed  w  tra burgu ta  mjenowanu
„Miŕŕa ŕolemnis“ tutoho mi  tra, a to ta  wum ŕ n, ŕo d r-
 je  e ju ŕe  wojim   orom tam dw j n wo  jetowacz a ŕo
ma ju n   o  amo w  ari u te  we wulkej operje ŕ ewacz.

Do  aleŕtiny p   owacz, je he  o ŕa nal  o tuteho l ta.
 ena ewangelŕŕa wo ada Wina pŕ ihotuje ŕ pomozu druhich
p   owanie ewangelŕŕich do  lubjeneho  raja a do po n  neje
 giptowŕŕeje. D    4. meje  o wob   lniz n we Willachu   n-
du a 5. meje wotp   uja do Trieŕta.  ot tam jich ŕ    na
     do Alexandrije dowje e.  o dobrnych 4 dnjach p   uja do
 aleŕtiny, w  otre     jeja 6 dnjow pŕ eb wacz. 23. meje
 u ŕa o domoj. —    o wu  je tutu ŕ ad o   ?  amolwic 
by  o m   pola  arar a   neidera: „Wien XIII, Cumber-
landŕra e 48“ a to ha   do 15. ha r eje.

 i towanie:  . we  . ŕa  almarum. —  r. w  a.
ŕa Jutry. —  . w  . ŕa  uaŕimodo. —

 amolwity  redaktor:  ara  W rgacz w  o aczizach.